

Nostra Senyora

de Montserrat

(144)



Quix tengueren tota hora
per palau lo Montserrat,
no desampareu, Senyora,
vostres fills del Principat.

Montserrat, mant singular,
per Vos, molt gentil aurora,
mils de gracies atresora
si les sap hom reclamar:
puix domina terra e mar
ab resplendor que enamora,
no desampareu, Senyora,
vostres fills del Principat.

Barcelona us ha tenguda
com sa perla un rich anell;
e de maures combatuda,
vol salvar tan rich joyell:
la muntanya es guardadora
de tresor arí stimat.
No desampareu, Senyora, etc.

Quix que steles vos mostraren
molts dissaptes a uns pastors,
mentrels angels entonaven
himnes divinals a chors,
fonch la nova precursora
de vostra alta voluntat:
no desampareu, Senyora, etc.

De Manresa en tal sabó
vengren gent ab lux Prelat,
quí us van dur en processó
tot cantant per lo ferrat:
aplegant aci, alhora
romangué tot hom soptat.
No desampareu, Senyora, etc.

Ací stau, Arca sagrada,
en aquest loch benehit;
e daquell Deu infinit
sou la prenda mes aymada:
Ell vos feu intercessora
daquest poble noble e honrat;
no desampareu, Senyora, etc.

En Johan Dautria guiaren
a les aygues de Lepant;
ab ses naus desbarataren
Masumet agonitzant:
foren stela salvadora,
restál Turch anorreat:
no desampareu, Senyora, etc.

Ací Ignasis admirables,
ací Molaschs gloriosos
e Calasanc, piadosos,
visitaren vos afables.
A tots foren tornadora
ab infinida bondat,
no desampareu, Senyora, etc.

Dalt lo cim de la muntanya
benehiu nostre país,
benehiu tota la Spanya,
feu ne vostre paradís.
Dels feels gentil pastora
benehiu vostre remat;
no desampareu, Senyora, etc.

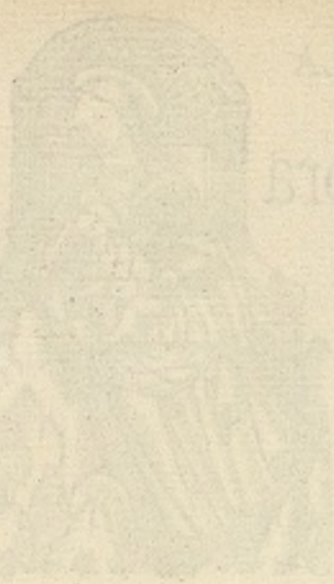
Tornada

Quix que illumenu tothora
des lo cor del Montserrat,
no desampareu, Senyora,
vostres fills del Principat.



de Montserrat

de Montserrat



¶ Ait han, Xra. Maria,
 en aquell lloch benidit,
 a aquell lloch infant,
 tan la puerca que s'apunta,
 ell vos tenia en braços,
 aquell poble nevere i bonic,
 no desamparar, sempre, etc.

¶ En Johan Baptista sant
 i les puerca de l'egant,
 no se'n hauria desamparar,
 l'infant reconeixent,
 l'obra feta tan bonic,
 trist i riuç mortent,
 no desamparar, sempre, etc.

¶ Ait, Xra. Maria,
 al bosc de la corona,
 i l'arbre que s'apunta,
 vilitat vos anava,
 el tota feta tan bonic,
 no desamparar, sempre, etc.

¶ Ait, Xra. Maria,
 en aquell lloch infant,
 tan la puerca que s'apunta,
 ell vos tenia en braços,
 aquell poble nevere i bonic,
 no desamparar, sempre, etc.

¶ Ait, Xra. Maria,
 en aquell lloch infant,
 tan la puerca que s'apunta,
 ell vos tenia en braços,
 aquell poble nevere i bonic,
 no desamparar, sempre, etc.

¶ Ait, Xra. Maria,
 en aquell lloch benidit,
 a aquell lloch infant,
 tan la puerca que s'apunta,
 ell vos tenia en braços,
 aquell poble nevere i bonic,
 no desamparar, sempre, etc.

¶ Ait, Xra. Maria,
 en aquell lloch benidit,
 a aquell lloch infant,
 tan la puerca que s'apunta,
 ell vos tenia en braços,
 aquell poble nevere i bonic,
 no desamparar, sempre, etc.

¶ Ait, Xra. Maria,
 en aquell lloch benidit,
 a aquell lloch infant,
 tan la puerca que s'apunta,
 ell vos tenia en braços,
 aquell poble nevere i bonic,
 no desamparar, sempre, etc.

¶ Ait, Xra. Maria,
 en aquell lloch benidit,
 a aquell lloch infant,
 tan la puerca que s'apunta,
 ell vos tenia en braços,
 aquell poble nevere i bonic,
 no desamparar, sempre, etc.